

Arb.
1918

30/8

94 ✓

Min mening om syndikalismen

Chefredaktör Evert Arvidsson har i sin avslutande artikel i serien om socialismen tagit upp mitt uttalande om syndikalismen tidigare i serien. Jag känner mig nödsakad att replikera inte i själva sakfrågan utan mot hr Arvidssons karaktäristik av min inställning. Han skriver, att enligt min mening "syndikalisterna är enbart löjliga figurer", att mitt "fördömande av syndikalismen... kanske har blivit en fast punkt i tillvaron och därmed en personlig tillgång för Tingsten."

Det är så galet det gärna kan vara. Jag har i mitt inlägg i Arbetaren, liksom många gånger tidigare, prisat syndikalisternas kritiska insatser samtidigt som jag betecknat deras mål som en illusion. Rörelsens störste ideolog, Georges Sorel, är enligt min likaledes vid flera tillfällen uttryckta mening en av senare tids mest lysande politiska författare, även om hans idéer, liksom alla tanke-system av denna art, är ohållbara; under senare tid har syndikalisterna enligt min åsikt, inte minst i Sverige, ofta varit ett salt i samhällsdebatten. Hur någon människa skulle kunna känna antisindikalismen som "en fast punkt i tillvaron" och "en personlig tillgång" är mig obegripligt. Vad mig själv beträffar, är "den fasta punkten" i politiken hävdandet av friheten och fördömandet av alla totalitära rörelser, och här är jag alltså helt på samma linje som syndikalismen. Det vet säkert hr Arvidsson och jag är övertygad om att hans formuleringar oavsiktligt blivit vilseledande.

HERBERT TINGSTEN

NYTT UPPSLAG i Dreyfusaffären

DÅ JAG för trettio år sedan blev tvungen att läsa mig in i Dreyfusaffären vid författandet av ett historiskt översiktsarbete utgick jag naturligtvis från att Dreyfus var oskyldig. Men då jag gick igenom antidreyfusardernas huvudskrifter, framför allt Dutrait-Crozon (pseudonym för ett par generalstabsofficerare), hände det mig att jag blev tveksam. Myllret av motsägande uppgifter, falska eller tvivelaktiga vittnesbörd, hypoteser och skickliga konstruktioner var så stort att även en läsare med starka förutfattade meningar kunde bli osäker och förvirrad. Just vid denna tid kom emellertid en bok som i själva huvudfrågan undanröjde varje tvivel; den tyske militärattachén under affären, Schwarzkoppen, fastslog i sina efterlämnade anteckningar att han aldrig haft någon förbindelse med Dreyfus, men väl med major Esterhazy, som på den franska militärens vittnesmål och under den nationalistiska pöbelns jubel i januari 1898, drygt tre år efter domen över Dreyfus, frikännts från anklagelsen att ha varit den verkliga förrädaren. Med Schwarzkoppen bok stadgade sig en redan förut härskande mening om saken. Den skyldige var Esterhazy, som dock samverkade med en eller flera högre officerare, främst överste Henry, som tillverkat ett förfalskat aktstycke för att styrka Dreyfus skuld och som efter förfalskningens avslöjande begått självmord i augusti 1898 — affärens vändpunkt.

Det viktigaste nya bidraget sedan dess är ambassadör Maurice

General Mercier

Paléologues "Journal de l'affaire Dreyfus", utkommen 1955. Paléologue, diplomat och förbindelse-man mellan utrikesdepartementet och krigsministeriet under affärens kritiska år, bestyrkte i huvudsak den rådande uppfattningen, men fann starka skäl att misstänka att ytterligare någon högt uppsatt officer varit delaktig. Enligt de antydningar som gavs av Paléologue — senare avliden — ligger det nära till hands att gissa på ingen mindre än general Mer-